32004D0017

9.1.2004 ÚRADNÝ VESTNÍK EURÓPSKEJ ÚNIE L 5/79

ROZHODNUTIE RADY
z 22. decembra 2003,
ktorým sa mení a dopĺňa časť V bod 1.4 spoločných konzulárnych pokynov a časť I bod 4.2 spoločnej príručky, pokiaľ ide o začlenenie požiadavky cestovného zdravotného poistenia ako jedného z podporných dokladov na udelenie jednotného vstupného víza

(2004/17/ES)

RADA EURÓPSKEJ ÚNIE,

so zreteľom na nariadenie Rady (ES) č. 789/2001 z 24. apríla 2001, ktorým sa Rade vyhradzujú vykonávacie právomoci vo vzťahu k určitým podrobným ustanoveniam a praktickým postupom pri preverovaní žiadostí o víza ([1]),

so zreteľom na nariadenie Rady (ES) č. 790/2001 z 24. apríla 2001, ktorým sa Rade vyhradzujú vykonávacie právomoci vo vzťahu k určitým podrobným ustanoveniam a praktickým postupom na vykonávanie hraničných kontrol a dozoru ([2]),

so zreteľom na podnet Gréckej republiky,

keďže:

(1) Bod 22 záverov zo zasadnutia Európskej rady v Tampere zdôraznil, že „mala by sa ďalej rozvíjať spoločná vízová politika vrátane užšej spolupráce medzi konzulátmi EÚ v tretích krajinách…“.

(2) Podstatnou podmienkou uplatňovania spoločnej politiky vydávania víz je najvyššie možné zosúladenie podmienok vydávania víz, najmä pokiaľ ide o podporné doklady súvisiace s existenčnými prostriedkami na pobyt, ktoré sa predkladajú na podporu žiadosti.

(3) Je potrebné, aby žiadatelia o vízum okrem ostatných podporných dokladov, ktoré sú povinní predložiť, predložili dôkaz, že uzavreli individuálne alebo skupinové cestovné poistenie, ktoré pokrýva akékoľvek výdavky, ktoré môžu vzniknúť v súvislosti s repatriáciou z dôvodu choroby, s lekárskou prvou pomocou alebo núdzovou hospitalizáciou počas pobytu na území členských štátov, ktoré v plnom rozsahu uplatňujú ustanovenia Schengenského acquis.

(4) Žiadatelia by mali v zásade uzavrieť poistenie v štáte bydliska. Ak to nie je možné, mali by sa snažiť získať poistenie v ľubovoľnej inej krajine.

(5) Je účelné stanoviť pre držiteľov diplomatických, služobných alebo ostatných úradných pasov možnosť výnimky z požiadavky cestovného poistenia; okrem toho by mala existovať možnosť stanoviť v rámci miestnej konzulárnej spolupráce, aby príslušníci určitých tretích štátov nemuseli spĺňať túto požiadavku. Okrem toho by mal mať diplomatický alebo konzulárny úrad, ktorý skúma žiadosť, možnosť upustiť od tejto požiadavky v niektorých prípadoch, keď to považuje za primerané.

(6) Je účelné uviesť v oddiele vnútroštátnych záznamov vízovej nálepky poznámku o tom, či bol držiteľ víza oslobodený od povinnosti cestovného poistenia. Spoločná príručka by sa mala zmeniť a doplniť s cieľom ustanoviť, že v prípade, keď držiteľ nemôže na hraničnom priechode predložiť dôkaz o takomto poistení, musí zodpovedný úradník overiť existenciu takejto poznámky.

(7) Podľa článkov 1 a 2 protokolu o postavení Dánska, ktorý je pripojený k Zmluve o Európskej únii a k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva, sa Dánsko nezúčastňuje na prijatí tohto rozhodnutia, ktoré nie je pre Dánsko záväzné a ani sa na neho nevzťahuje. S ohľadom na to, že toto rozhodnutie je založené na Schengenskom acquis podľa ustanovení hlavy IV časti tri Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, Dánsko v súlade s článkom 5 uvedeného protokolu rozhodne do šiestich mesiacov po prijatí tohto rozhodnutia Radou o tom, či ho transponuje do svojho vnútroštátneho práva.

(8) Pokiaľ ide o Island a Nórsko, toto rozhodnutie predstavuje vývoj ustanovení Schengenského acquis v zmysle dohody uzavretej medzi Radou Európskej únie a Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom o pridružení týchto dvoch štátov k vykonávaniu, uplatňovaniu a vývoju Schengenského acquis ([3]), ktoré patrí do oblasti uvedenej v časti A článku 1 rozhodnutia Rady 1999/437/ES o určitých opatreniach na uplatňovanie uvedenej dohody ([4]).

([1]) Ú. v. ES L 116, 26.4.2001, s. 2.
([2]) Ú. v. ES L 116, 26.4.2001, s. 5.
([3]) Ú. v. ES L 176, 10.7.1999, s. 36.
([4]) Ú. v. ES L 176, 10.7.1999, s. 31.

(9) Toto rozhodnutie predstavuje rozvoj ustanovení Schengenského acquis, na ktorých sa Spojené kráľovstvo nezúčastňuje v súlade s rozhodnutím Rady 2000/365/ES z 29. mája 2000 o žiadosti Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného kráľovstva o účasť na niektorých ustanoveniach Schengenského acquis [1]. Spojené kráľovstvo sa preto nezúčastňuje na prijatí tohto rozhodnutia, ktoré nie je pre Spojené kráľovstvo záväzné ani uplatniteľné.

(10) Toto rozhodnutie predstavuje vývoj ustanovení Schengenského acquis, na ktorých sa Írsko nezúčastňuje v súlade s rozhodnutím Rady 2002/192/ES z 28. februára 2002 o požiadavke Írska o účasť na niektorých ustanoveniach Schengenského acquis [2]. Írsko sa preto nezúčastňuje na prijatí tohto rozhodnutia, ktoré nie je pre Írsko záväzné a ani sa na neho nevzťahuje.

(11) Toto rozhodnutie predstavuje akt, ktorý je založený na Schengenskom acquis alebo s ním inak súvisí v zmysle článku 3 ods. 2 Aktu o pristúpení z roku 2003,

PRIJALA TOTO ROZHODNUTIE:

Článok 1

Do tretej zarážky sa za slová „(pozri prílohu 7) [1];“, druhého pododseku bodu 1.4 časti C Spoločných konzulárnych pokynov dopĺňa:

„Okrem toho musí žiadateľ na podloženie svojej žiadosti o krátkodobé alebo cestovné víza preukázať, že vlastní príslušné a platné individuálne alebo skupinové cestovné poistenie, ktoré pokrýva akékoľvek výdavky, ktoré môžu vzniknúť v súvislosti s repatriáciou z dôvodu choroby, s lekárskou prvou pomocou alebo núdzovou hospitalizáciou.

Žiadatelia by mali v zásade uzavrieť poistenie v štáte bydliska. Ak to nie je možné, mali by sa snažiť získať poistenie v ľubovoľnej inej krajine. Ak hostiteľ uzavrie poistenie za žiadateľa, mal by to vykonať v mieste svojho bydliska.

Poistenie musí byť platné na celom území členských štátov, ktoré v plnom rozsahu uplatňujú Schengenské acquis, a malo by sa vzťahovať na celé obdobie pobytu osoby. Minimálne krytie je 30 000 eur.

V zásade sa dôkaz o poistení predkladá pri vydaní víza.

Diplomatická misia alebo konzulárny úrad, ktoré sú príslušné na preskúmanie žiadosti o vízum, môže rozhodnúť o tom, že táto požiadavka bola splnená, keď sa preukázalo, že na základe situácie žiadateľa týkajúcej sa zamestnania možno vychádzať z toho, že existuje dostatočná poistná ochrana.

Diplomatická misia alebo konzulárny úrad môže v jednotlivom prípade rozhodnúť o poskytnutí výnimky z tejto požiadavky pre držiteľov diplomatických, služobných pasov a ostatných úradných pasov alebo v prípadoch, ak sa tým chránia národné záujmy v oblasti zahraničnej politiky, rozvojovej politiky alebo v iných oblastiach značného verejného záujmu.

Výnimky z požiadavky predloženia dôkazu o cestovnom poistení sa môžu poskytnúť aj v prípadoch, keď sa v rámci miestnej konzulárnej spolupráce zistilo, že príslušníci určitých tretích štátov nemajú žiadnu možnosť uzavrieť takéto poistenie.

Pri posudzovaní dostatočnosti poistnej ochrany môže členský štát overiť, či by sa pohľadávky voči poisťovni mohli vymáhať v členskom štáte, Švajčiarsku alebo Lichtenštajnsku.“

Článok 2

Na koniec bodu 4.1.2. časti I spoločnej príručky sa dopĺňa:

„V súlade s časťou V bodom 1.4 druhým odsekom treťou zarážkou spoločných konzulárnych pokynov musí žiadateľ na podloženie svojej žiadosti o krátkodobé alebo cestovné vízum preukázať, že vlastní primerané a platné individuálne alebo skupinové poistenie, ktoré pokrýva akékoľvek výdavky, ktoré môžu vzniknúť v súvislosti s repatriáciou z dôvodu choroby, s lekárskou prvou pomocou alebo núdzovou hospitalizáciou.

Príslušníci tretích štátov, na ktorých sa vzťahuje vízová povinnosť, však môžu byť oslobodení od uvedenej požiadavky. V takých prípadoch diplomatická misia, konzulárne zastupiteľstvo alebo orgán hraničnej kontroly uvedú v oddiele vnútroštátnych záznamov vízovej nálepky poznámku ‚NEVYŽADUJE SA POISTENIE‘.“

Článok 3

Toto rozhodnutie sa uplatňuje od 1. júna 2004.

Toto rozhodnutie je adresované členským štátom v súlade so Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva.

V Bruseli 22. decembra 2003

Za Radu

predseda

A. MATTEOLI

[1] Ú. v. ES L 131, 1.6.2000, s. 43.
[2] Ú. v. ES L 64, 7.3.2002, s. 20.